

RAAD VAN STATE

afdeling Wetgeving

advies 74.533/3
van 24 oktober 2023

over

een ontwerp van besluit van de Vlaamse Regering ‘tot wijziging van het besluit van de Vlaamse Regering van 30 november 2018 houdende de uitvoering van het decreet van 18 mei 2018 houdende de Vlaamse sociale bescherming en het besluit van de Vlaamse Regering van 28 juni 2019 betreffende de programmatie, de erkenningsvoorwaarden en de subsidieregeling voor woonzorgvoorzieningen en verenigingen voor mantelzorgers en gebruikers’

Op 22 september 2023 is de Raad van State, afdeling Wetgeving, door de Vlaamse minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin verzocht binnen een termijn van dertig dagen een advies te verstrekken over een ontwerp van besluit van de Vlaamse Regering ‘tot wijziging van het besluit van de Vlaamse Regering van 30 november 2018 houdende de uitvoering van het decreet van 18 mei 2018 houdende de Vlaamse sociale bescherming en het besluit van de Vlaamse Regering van 28 juni 2019 betreffende de programmatie, de erkenningsvoorwaarden en de subsidieregeling voor woonzorgvoorzieningen en verenigingen voor mantelzorgers en gebruikers’.

Het ontwerp is door de derde kamer onderzocht op 17 oktober 2023. De kamer was samengesteld uit Jeroen VAN NIEUWENHOVE, kamervoorzitter, Koen MUYLLE en Elly VAN DE VELDE, staatsraden, Jan VELAERS, assessor, en Annemie GOOSSENS, griffier.

De verslagen zijn uitgebracht door Rein THIELEMANS, eerste auditeur, en Pieter AERTGEERTS, adjunct-auditeur.

Het advies, waarvan de tekst hierna volgt, is gegeven op 24 oktober 2023.

*

1. Met toepassing van artikel 84, § 3, eerste lid, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, heeft de afdeling Wetgeving zich toegespitst op het onderzoek van de bevoegdheid van de steller van de handeling, van de rechtsgrond, alsmede van de vraag of aan de te vervullen vormvereisten is voldaan.

*

STREKKING VAN HET ONTWERP

2. Hoofdstuk 1 van het voor advies voorgelegde ontwerp van besluit van de Vlaamse Regering strekt tot wijziging van het besluit van de Vlaamse Regering van 30 november 2018 ‘houdende de uitvoering van het decreet van 18 mei 2018 houdende de Vlaamse sociale bescherming’ (artikelen 1 tot 9 van het ontwerp). Zo wordt verduidelijkt vanaf welke periode de tegemoetkoming voor een nieuw centrum voor dagverzorging wordt berekend (artikel 1) en wordt bepaald wat voor de berekening van de tegemoetkomingen onder “gefactureerde dagen” moet worden begrepen (artikel 2). Voorts wordt geregeld waar het Agentschap voor Vlaamse Sociale Bescherming (hierna: het agentschap) informatie haalt met betrekking tot de verdeling van de bewoners over de afhankelijkheidscategorieën en aangaande het visum of de erkenning van het zorgpersoneel (artikel 3) en wordt de regeling gewijzigd van de elektronische vragenlijst die de woonzorgcentra en, in voorkomend geval, de bijbehorende centra voor kortverblijf aan het agentschap bezorgen (artikel 4). In het verlengde hiervan wordt in het besluit van de Vlaamse Regering van 30 november 2018 een gelijkaardige regeling ingevoegd voor de centra voor dagverzorging (artikel 5). Ook wordt de bewaartermijn bepaald voor de persoonsgegevens vermeld in de artikelen 452, 453, 456 en 456/1 van dat besluit (artikel 6). Ten slotte wordt de berekening gewijzigd van de basistegemoetkoming voor zorg in woonzorgcentra, in voorkomend geval met de bijbehorende centra voor kortverblijf (artikelen 7 en 9), evenals de berekening van de bijkomende financiering voor het reacteringspersoneel (artikel 8).

In de hoofdstukken 2, 3 en 4 van het ontwerp worden de bijlagen 2, 7 en 8 bij het besluit van de Vlaamse Regering van 28 juni 2019 ‘betreffende de programmatie, de erkenningsvoorwaarden en de subsidieregeling voor woonzorgvoorzieningen en verenigingen voor mantelzorgers en gebruikers’ gewijzigd (artikelen 10 tot 22), waarbij de regeling van de subsidiëring van de centra voor dagopvang, de centra voor dagverzorging en de centra voor kortverblijf type 1 in dat besluit worden geïntegreerd.

In hoofdstuk 5 van het ontwerp wordt bijlage 13 bij het besluit van de Vlaamse Regering van 28 juni 2019 gewijzigd (artikelen 23 en 24) wat de gegevens betreft die de initiatiefnemers van de woonzorgcentra met het oog op subsidiëring moeten bezorgen.

Hoofdstuk 6 van het ontwerp bevat de slotbepalingen. Zo worden een aantal ministeriële besluiten opgeheven die onder meer de subsidiëring van dagverzorgingscentra en de centra voor kortverblijf regelen (artikel 25) en wordt de inwerkingtreding geregeld van de artikelen 7 en 8 van het decreet van 23 december 2022 ‘tot regeling van de verwerking van persoonsgegevens in het beleidsveld sociale bescherming en in het beleidsveld gezondheids- en woonzorg, wat betreft de erkenning van gezondheidszorgberoepen en de preventieve gezondheidszorg’ en van het te nemen besluit (artikelen 26 en 27).

BEVOEGDHEID

3.1. Luidens het ontworpen artikel 456/1, § 2, zesde lid, van het besluit van de Vlaamse Regering van (artikel 5 van het ontwerp) kan, wanneer de leidend ambtenaar die door de Vlaamse Regering is belast met de algemene leiding, de werking en de vertegenwoordiging van het agentschap een centrum voor dagverzorging een administratieve geldboete oplegt, het betrokken centrum beroep aantekenen tegen die beslissing bij de arbeidsrechtbank binnen dertig dagen na de datum waarop het van de leidend ambtenaar de gemotiveerde vaststelling heeft ontvangen dat het de elektronische vragenlijst opzettelijk verkeerd heeft ingevuld. Aldus wordt de bevoegdheid van en de procedure voor de arbeidsrechtbank geregeld.

Het bepalen van de bevoegdheid van de rechtscolleges en het regelen van de rechtspleging ervoor behoort in beginsel evenwel tot de bevoegdheid van de federale wetgever.¹

3.2. Bijgevolg moet voor de ontworpen regeling een beroep kunnen worden gedaan op de impliciete bevoegdheden (artikel 10 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 ‘tot hervorming der instellingen’).

3.3. Ook al heeft de afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State gesteld dat de Vlaamse Regering een beroep kan doen op de impliciete bevoegdheden zonder dat daartoe een uitdrukkelijke machtiging van de decreetgever voorligt,² komt volgens het Grondwettelijk Hof in een door de Grondwet aan de wetgever voorbehouden aangelegenheid, zoals de regeling van de bevoegdheid van de rechtscolleges er een is, de uitoefening van de impliciete bevoegdheden in beginsel toe aan de decreetgever, die in voorkomend geval daaromtrent een machtiging aan de gemeenschaps- of gewestregering verleent.³

3.4. In dit geval kan worden aangenomen dat een dergelijke machtiging voorhanden is. In artikel 150/1, vierde lid, van het decreet van 18 mei 2018 ‘houdende de Vlaamse sociale bescherming’ wordt de Vlaamse Regering immers gemachtigd om de nadere regels te bepalen voor de oplegging en de betaling van de administratieve geldboete die het agentschap kan opleggen als een centrum voor dagverzorging het agentschap opzettelijk verkeerde gegevens verstrekt, *en de beroepsmogelijkheden*. De decreetgever lijkt hiermee tegemoet te zijn gekomen aan hetgeen de Raad van State, afdeling Wetgeving, in advies 64.367/1⁴ had opgemerkt over het

---

¹ Zie o.m. GwH 14 mei 2003, nr. 58/2003, B.5.2; GwH 1 oktober 2003, nr. 126/2003, B.5.2; GwH 17 december 2003, nr. 171/2003, B.3.2; GwH 26 november 2003, nr. 154/2003, B.2.4; GwH 28 oktober 2004, nr. 168/2004, B.4.2; GwH 19 maart 2008, nr. 59/2008, B.5.3 en GwH 29 juli 2010, nr. 91/2010, B.3.3.

² RvS 2 april 2019, nr. 244.095, *Belgische Staat*, nr. 23.3: “Hoewel de Vlaamse Regering, zonder daartoe door de decreetgever uitdrukkelijk te zijn gemachtigd, bij de uitvoering van een federale wetsbepaling die een aangelegenheid regelt die thans tot de bevoegdheid van de gewesten behoort, een beroep kan doen op de impliciete bevoegdheden, dient *in casu* te worden vastgesteld dat aan de voorwaarden voor het gebruik van die impliciete bevoegdheden in ieder geval niet is voldaan.”

³ GwH 30 september 2010, nr. 108/2010, B.6 en B.7. Zie ook RvS 29 juni 2023, nr. 256.986, *vzw Belplant e.a. t. Belgische Staat*, punt 31, waaruit kan worden afgeleid dat in een niet aan de wetgever voorbehouden aangelegenheid de machtiging van de decreetgever aan de Vlaamse Regering om een decretale bepaling uit te voeren, tevens inhoudt dat zij middels de impliciete bevoegdheden een aangelegenheid vermag te regelen die tot de bevoegdheid van de federale overheid behoort.

⁴ Adv.RvS 64.367/1 van 12 november 2018 over een ontwerp dat heeft geleid tot het besluit van de Vlaamse Regering van 30 november 2018, opmerking 6.4.

gebrek aan rechtsgrond voor het opleggen van een administratieve geldboete in het geval dat de elektronische vragenlijst opzettelijk verkeerd wordt ingevuld.⁵ Het ontwerp waarover de Raad van State het voormelde advies heeft gegeven voorzag ook in een beroep bij de arbeidsrechtbank tegen de beslissing om in dat geval een administratieve geldboete op te leggen.⁶ Het lijkt derhalve aannemelijk dat de machtiging aan de Vlaamse Regering om de beroepsmogelijkheden te bepalen tegen die beslissing niet beperkt is tot het administratief beroep, maar ook betrekking heeft op jurisdictionele beroepsmogelijkheden.

3.5. Om een beroep te kunnen doen op de impliciete bevoegdheden is evenwel vereist dat kan worden aangetoond dat dit noodzakelijk kan worden geacht voor de uitoefening van de eigen bevoegdheid, de aangelegenheid zich tot een gedifferentieerde regeling leent en de weerslag van de betrokken bepalingen op die aangelegenheid slechts marginaal is.

3.6. De nota aan de Vlaamse Regering bevat hieromtrent geen nadere toelichting. Er wordt wat artikel 5 van het ontwerp betreft enkel gesteld dat het “analoge bepalingen [betreft] als wat in artikel 453 wordt bepaald voor de woonzorgcentra, maar dan enkel met de voor de centra voor dagverzorging te bezorgen gegevens”.

In het licht van de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof kan nochtans worden aangenomen dat de aangelegenheid zich tot een gedifferentieerde regeling leent en de weerslag van de betrokken bepalingen op die aangelegenheid slechts marginaal is.⁷ Evenwel zal ook de noodzaak van de ontworpen regeling moeten kunnen worden aangetoond, en inzonderheid waarom niet kan worden volstaan met het beroep tot nietigverklaring overeenkomstig artikel 14, § 1, van de wetten op de Raad van State. Weliswaar werd in de memorie van toelichting bij het ontwerp dat heeft geleid tot het decreet van 18 mei 2018 de toewijzing van geschillen aan de arbeidsrechtbank waarin dat decreet voorziet,⁸ verantwoord aan de hand van de overweging dat

“geschillen betreffende de Vlaamse sociale bescherming een sterk sociale inslag [hebben], waardoor de arbeidsrechtbank het passende rechtscollege lijkt om over dergelijke vragen uitspraak te doen.

Al de onderdelen van de Vlaamse sociale bescherming hebben te maken met tegemoetkomingen voor zorg en met artikel 23 van de Grondwet dat ieder het recht geeft een menswaardig leven te leiden. De arbeidsgerechten hebben als enige rechtsinstantie een verregaande ervaring opgebouwd in betwistingen tussen instellingen en sociaal zwakkere personen. Voor de zorgbehoevenden is het dan ook logisch dat zij voor betwistingen aangaande deze tegemoetkomingen zich kunnen wenden tot de arbeidsrechtbank.

---

⁵ Zie adv.RvS 65.201/3 van 28 januari 2019 over een voorontwerp dat heeft geleid tot het decreet van 3 mei 2019 ‘tot wijziging van het decreet van 18 mei 2018 houdende de Vlaamse sociale bescherming en het decreet van 6 juli 2018 betreffende de overname van de sectoren psychiatrische verzorgingstehuizen, initiatieven van beschut wonen, revalidatieovereenkomsten, revalidatieziekenhuizen en multidisciplinaire begeleidingsequipes voor palliatieve verzorging, wat betreft de regeling van administratieve geldboeten’, *Parl.St.* VI.Parl. 2018-19, nr. 1872/1, 21-22, opmerking 3.

⁶ Artikelen 453, § 2, vijfde lid, en 456, § 3, vijfde lid, van het ontwerp dat heeft geleid tot het besluit van de Vlaamse Regering van 30 november 2018.

⁷ Zie GwH 27 januari 2011, nr. 8/2011, B.8.8 tot B.8.10.3.

⁸ Zie onder meer de artikelen 56, 66, 72, 76, § 5, 81, 89, 93, 146, § 4, van het decreet van 18 mei 2018.

Verder is het zo dat de arbeidsrechtbank voldoet aan de noodzaak van een laagdrempelige, vlotte, transparante en adequate beroepsprocedure.

De arbeidsrechtbanken zijn door hun beperkt formalisme alleszins beter toegankelijk dan de rechtbank van eerste aanleg. Het volstaat hier om te verwijzen naar de procedure op verzoekschrift en de bijzondere rol van het arbeidsauditoraat.”⁹

De ontworpen regeling heeft echter geen betrekking op tegemoetkomingen voor zorg die worden toegekend aan een particuliere persoon, maar betreffen een administratieve geldboete die wordt opgelegd aan een centrum voor dagverzorging. Voor een dergelijke administratieve geldboete gaat de hiervoor aangehaalde verantwoording niet op. De decreetgever leek zich daar bij het aannemen van het decreet van 18 mei 2018 van bewust, want in de memorie van toelichting werd gesteld dat “[b]etwistingen met betrekking tot een opgelegde administratieve geldboete (zie bijvoorbeeld artikel 47) (...) tot de bevoegdheid van de Raad van State [behoren]. *Het betreft geen betwisting met betrekking tot een tegemoetkoming.*”¹⁰

Het voorgaande verhindert niet dat de decreetgever en de Vlaamse Regering bij de uitvoering van de aan haar gegeven machtiging, alsnog tot een ander inzicht komen, en het nodig achten om ook de geschillen omtrent administratieve geldboeten aan de arbeidsrechtbank toe te vertrouwen. Voor de noodzakelijkheid hiervan zal evenwel een deugdelijke verantwoording moeten kunnen worden gegeven.

RECHTSGROND

4. Het ontwerp vindt in beginsel rechtsgrond in de in de rubriek ‘Rechtsgronden’ in de aanhef vermelde bepalingen, onder voorbehoud van wat volgt.

4.1. Wat het decreet van 18 mei 2018 betreft, kan vooreerst meer specifiek worden verwezen naar de artikelen 60, *vijfde lid*, 145, § 1, *eerste lid*, en § 2, *eerste lid*, 150, § 1, *eerste lid*, en § 2, *eerste lid*, en 152, § 1, *eerste lid*, en § 2, *eerste lid*, van dat decreet.

Voorts moet bijkomend worden verwezen naar artikel 150/1, vierde lid, van dat decreet. Die bepaling, naar luid waarvan de Vlaamse Regering de nadere regels bepaalt voor de oplegging en de betaling van de administratieve geldboete door een centrum voor dagverzorging, en de beroepsmogelijkheden, alsook de ambtenaren aanwijst die de administratieve geldboete kunnen opleggen, biedt rechtsgrond voor artikel 5 van het ontwerp.¹¹

---

⁹ *Parl.St.* VI.Parl. 2017-2018, nr. 1474/ 1, 76-77.

¹⁰ *Ibidem*, 77.

¹¹ Die bepaling vindt geen rechtsgrond in artikel 146 van het decreet van 18 mei 2018, zoals de gemachtigde aanvoerde. Dat artikel 146 betreft immers de administratieve geldboete die het agentschap kan opleggen wanneer woonzorgcentra het evaluatie-instrument op een significante wijze verkeerd toepassen, of de resultaten van de toepassing van het evaluatie-instrument systematisch foutief meedelen aan het agentschap. Het ontworpen artikel 456/1, § 2, van het besluit van de Vlaamse Regering van 30 november 2018 betreft daarentegen de administratieve geldboete die kan worden opgelegd wanneer een centrum voor dagverzorging de elektronische vragenlijst opzettelijk verkeerd invult.

In zoverre de ontworpen artikelen 452, tweede en derde lid, en 456/1, § 2, van het besluit van de Vlaamse Regering van 30 november 2018 (artikelen 3 en 5 van het ontwerp) een taak van het agentschap regelen, vinden die bepalingen rechtsgrond in artikel 12 van het decreet van 18 mei 2018. Luidens dat artikel kan de Vlaamse Regering binnen het kader van de missie en de taken van het agentschap, specifieke taken aan het agentschap toewijzen.

Luidens het ontworpen artikel 457/1 van het besluit van de Vlaamse Regering van 30 november 2018 (artikel 6 van het ontwerp) bewaart het agentschap de persoonsgegevens vermeld in de artikelen 452, 453, 456 en 456/1 van hetzelfde besluit gedurende maximaal tien jaar nadat de voorziening de gegevens in kwestie heeft bezorgd. Die bepaling vindt rechtsgrond in artikel 49, § 5, van het decreet van 18 mei 2018, naar luid waarvan de Vlaamse Regering, na advies van de bevoegde toezichthoudende autoriteit, bepaalt gedurende welke termijn de verwerkte persoonsgegevens, met inbegrip van de gegevens over de gezondheid, maximaal zullen worden bewaard. Er moet evenwel in herinnering worden gebracht dat de in dat artikel vervatte delegatie aan de Vlaamse Regering niet in overeenstemming is met het wettigheidsbeginsel vervat in artikel 22 van de Grondwet. Het is dan ook uiterst raadzaam om op korte termijn artikel 49, § 5, van het decreet van 18 mei 2018 aan te passen om ook in die bepaling een maximale bewaartermijn te bepalen, waarbij de Vlaamse Regering vervolgens kan worden gemachtigd om in specifieke gevallen een kortere termijn te bepalen.¹²

4.2. Wat het Woonzorgdecreet van 15 februari 2019 betreft, kan vooreerst meer specifiek worden verwezen naar artikel 55, § 1, eerste lid, van dat decreet.

Voorts moet bijkomend worden verwezen naar artikel 59, § 4, tweede lid, en § 5, tweede lid, 1°, van dat decreet. Die bepaling biedt bijkomend rechtsgrond aan de artikelen 23 en 24 van het ontwerp.

4.3. Wat het decreet van 23 december 2022 betreft, kan meer specifiek worden verwezen naar artikel 9, *tweede lid*, van dat decreet.

ONDERZOEK VAN DE TEKST

Aanhef

5.1. De rubriek ‘Rechtsgronden’ in de aanhef van het ontwerp moet worden aangepast aan hetgeen hiervoor is opgemerkt over de rechtsgrond voor het ontwerp.

5.2. In de rubriek ‘Vormvereisten’ in de aanhef moet worden verwezen naar artikel 84, § 1, eerste lid, 2°, van de wetten op de Raad van State.

---

¹² Zie in die zin reeds eerder : adv.RvS 69.236/1 van 11 mei 2021 over een ontwerp dat heeft geleid tot het besluit van de Vlaamse Regering van 28 mei 2021 ‘over de tenuitvoerlegging van BelRAI en tot wijziging van diverse besluiten van de Vlaamse Regering over het beleidsdomein Welzijn, Volksgezondheid en Gezin’, opmerking 3.2.3, voetnoot 3; adv.RvS 70.246/3 van 29 oktober 2021 over een ontwerp dat heeft geleid tot het besluit van de Vlaamse Regering van 26 november 2021 ‘tot wijziging van regelgeving in het kader van de Vlaamse sociale bescherming’, opmerking 5.5; adv.RvS 73.782/3 van 18 juli 2023 over een voorontwerp van decreet ‘houdende diverse bepalingen over het beleidsdomein Welzijn, Volksgezondheid en Gezin’, opmerking 13.

Artikelen 23 en 24

6.1. In de ontworpen artikelen 4, eerste lid, en 7, eerste lid, van bijlage 13 bij het besluit van de Vlaamse Regering van 28 juni 2019 wordt de administratie gemachtigd om het model te bepalen van de elektronische vragenlijst aan de hand waarvan de initiatiefnemer van een woonzorgcentrum bepaalde gegevens bezorgt.

De toekenning van regelgevende bevoegdheid aan de administratie die geen politieke verantwoordelijkheid draagt ten opzichte van een democratisch verkozen vergadering is in principe ontoelaatbaar, omdat afbreuk wordt gedaan aan het beginsel van de eenheid van verordenende macht en aan het beginsel van de politieke verantwoordelijkheid van de ministers. Enkel wanneer het gaat om maatregelen die een beperkte en technische draagwijdte hebben, kan een dergelijke delegatie worden aanvaard.

Om toelichting gevraagd in het licht van het voorgaande heeft de gemachtigde het volgende verklaard:

“Er werd effectief voldaan aan de voorwaarde dat de maatregelen slechts een beperkte en technische draagwijdte hebben. Op niveau van het besluit van de Vlaamse Regering wordt gedetailleerd opgesomd welke gegevens worden opgevraagd. De administratie krijgt louter de bevoegdheid de vorm van het formulier (‘het scherm van de elektronische vragenlijst’) te bepalen, de gegevens die ingevuld moeten worden zelf worden volledig in het besluit vastgelegd.

De administratie kan geen gegevens toevoegen, het gaat om een limitatieve opsomming die volledig in de regelgeving is vastgelegd.”

Gelet hierop kan de ontworpen regeling worden aanvaard.

6.2. Luidens de ontworpen artikelen 4, derde lid, en 7, derde lid, van bijlage 13 bij het besluit van de Vlaamse Regering van 28 juni 2019 haalt de administratie de naam, de voornaam en de geboortedatum zelf op uit het Rijksregister of uit de Kruispuntbankregisters vermeld in artikel 4 van de wet van 15 januari 1990 ‘houdende oprichting en organisatie van een Kruispuntbank van de sociale zekerheid’.

Artikel 5, § 1, eerste lid, 1°, van de wet van 8 augustus 1983 ‘tot regeling van een Rijksregister van de natuurlijke personen’ bepaalt dat de minister van Binnenlandse zaken de machtiging verleent om toegang te hebben tot de informatiegegevens van het Rijksregister aan de Belgische openbare overheden voor de informatiegegevens die zij gemachtigd zijn te kennen uit hoofde van een wet, een decreet of een ordonnantie. Luidens artikel 4, § 4, 3°, van de wet van 15 januari 1990 hebben openbare overheden toegang tot de identificatiegegevens van de Kruispuntbankregisters of bekomen er mededeling van voor zover zij de identificatiegegevens nodig hebben voor het uitvoeren van de opdrachten die hen door of krachtens een wet, een decreet of een ordonnantie zijn toegewezen.

In het licht hiervan rijst de vraag op grond van welke decretale bepaling de administratie gemachtigd wordt om kennis te nemen van de in het ontwerp vermelde gegevens opgenomen in het Rijksregister en de Kruispuntbankregisters. Hieromtrent om toelichting

gevraagd verwees de gemachtigde naar de rechtsgrond biedende bepalingen voor de artikelen 23 en 24 van het ontwerp.

Evenwel blijkt uit die bepalingen, en inzonderheid uit artikel 59 van het Woonzorgdecreet van 15 februari 2019, niet dat de administratie gemachtigd wordt om toegang te hebben tot de voormelde gegevens. De decreetgever zal bijgevolg alsnog in een dergelijke machtiging moeten voorzien.

Artikel 27

7.1. Uit artikel 27 van het ontwerp vloeit voort dat het te nemen besluit, met uitzondering van de artikelen 23, 24 en 25, 4°, ervan, met terugwerkende kracht uitwerking heeft met ingang van 1 juli 2023. In dat verband moet worden opgemerkt dat het verlenen van terugwerkende kracht aan besluiten slechts toelaatbaar is ingeval voor de retroactiviteit een wettelijke grondslag bestaat, de retroactiviteit betrekking heeft op een regeling waarbij, met inachtneming van het gelijkheidsbeginsel, voordelen worden toegekend of in zoverre de retroactiviteit noodzakelijk is voor de continuïteit of de goede werking van het bestuur en daardoor, in beginsel, geen verkregen situaties worden aangetast.

Enkel indien de retroactiviteit van de ontworpen regeling in één van de opgesomde gevallen valt in te passen, kan deze worden gebillijkt.

7.2. In de nota aan de Vlaamse Regering wordt de terugwerkende kracht tot 1 juli 2023 als volgt verantwoord:

“De bepalingen in voorliggend besluit hebben betrekking op de via eCalcura in te dienen gegevens met betrekking tot de referentieperiode die start op 1 juli 2023.”

Wat de artikelen 10 tot 22 van het ontwerp betreft, verklaarde de gemachtigde evenwel:

“Er kan bevestigd worden dat terugwerkende kracht tot 1 juli 2023 niet nodig is voor de artikelen 10 tot 22.

Voor deze subsidies wordt niet gewerkt met een referentieperiode die start op 1 juli 2023, maar wordt gewerkt op basis van een kalenderjaar. Deze bepalingen hoeven dus ook slechts in werking te treden op 1 januari 2024.”

Het voorgaande lijkt dan ook op te gaan voor artikel 25, 1° tot 3°, van het ontwerp, die hiermee samenhangen.

7.3. Uit het antwoord van de gemachtigde kan worden opgemaakt dat de terugwerkende kracht zou worden beperkt tot de artikelen 1 tot 9 van het ontwerp.

Omtrent die bepalingen wordt in de nota aan de Vlaamse Regering onder meer het volgende gesteld:

“Vanaf 1 januari 2024 zullen de woonzorgcentra, de centra voor kortverblijf en de centra voor dagverzorging de personeelsgegevens en een (beperkt deel) van de facturatiegegevens over de referentieperiode 1 juli 2023 tot en met 30 juni 2024 kunnen

beginnen invoeren via het e-loket van het agentschap, waar dit voorheen via de RaaS-webtoepassing liep.”

Gevraagd of dit betekent dat thans nog geen gegevens werden ingediend voor de referentieperiode die is gestart op 1 juli 2023, maar dat die gegevens overeenkomstig de ontworpen regeling moeten worden ingevoerd vanaf 1 januari 2024, antwoordde de gemachtigde bevestigend. Zij verklaarde:

“De zorgvoorzieningen zullen vanaf januari ’24 gevraagd worden om de gegevens m.b.t. de lopende referentieperiode, die is gestart op 1 juli ’23 via de toepassing ecalcura te registreren.”

Gelet hierop lijken ook die bepalingen in werking te kunnen worden gesteld op 1 januari 2024, waarbij kan worden gepreciseerd dat ze van toepassing zijn op de gegevens voor de referentieperiode die is gestart op 1 juli 2023.

7.4. Artikel 27 van het ontwerp moet dan ook worden herbekeken in het licht van het voorgaande.

DE GRIFFIER

DE VOORZITTER

Annemie GOOSSENS

Jeroen VAN NIEUWENHOVE